13. 2. 2013

ID: 88864

Zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby

Trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku je třeba považovat za skutkovou podstatu, která je určena k postihu zkrácení cla v celém rozsahu, a to bez ohledu na jeho další určení. Objektem tohoto trestného činu tak je ochrana zájmu na správném vyměření a výběru cla nejen v té části, ve které je v konečném důsledku příjmem České republiky, ale i v té části ve kterém je Česká republika, jež clo vybrala povinna jej odvést jako příjem do rozpočtu Evropské unie. Z tohoto hlediska je nepochybně trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby § 240 tr. zákoníku ve vztahu k trestnému činu poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 tr. zákoníku ustanovením primárním, a proto je jejich jednočinný souběh vyloučen pro poměr subsidiarity.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 666/2012, ze dne 31.10.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl o dovolání obviněného J. H. , obviněného Ing. D. P. Q. , obviněného L. Ch. , a dovolání nejvyššího státního zástupce podaného v neprospěch obviněných J. H. , Ing. D. P. Q. , L. Ch. , P. K. , a M. R. , proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 8. 2011, sp. zn. 3 To 36/2011, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 48 T 3/2009, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněných J. H. , Ing. D. P. Q. , L. Ch. a nejvyššího státního zástupce odmítají.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 9. 2010, sp. zn. 48 T 3/2009, byl obviněný J. H. uznán vinným ze spáchání ad I.1., 2. výroku rozsudku dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stadiu pokusu (bod 2.41, 2.43, 2.44, 2.45, 2.47, 2.48) zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku (zák. č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zákoník“) podle § 21 odst. 1, § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku a ad II. trestným činem porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zák.“), obviněná R. H. byla uznána vinnou ad I.1. výroku rozsudku zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, obviněný Ing. D. P. Q. byl uznán vinným ad I. 2.21. až 2.64. výroku rozsudku dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stadiu pokusu (bod 2.41., 2.43., 2.44., 2.45., 2.47., 2.48.) zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, podle § 21 odst. 1, § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku a ad II. trestným činem porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák., obviněný L. Ch. byl uznán vinným ad I. 2.11. až 2.64. výroku rozsudku dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stadiu pokusu (bod 2.41., 2.43., 2.44., 2.45., 2.47., 2.48.) zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, podle § 21 odst. 1, § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, obviněná P. K. byla uznána vinnou ad I. 2.36. až 2.64. výroku rozsudku dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stadiu pokusu (bod 2.41., 2.43., 2.44., 2.45., 2.47., 2.48.) zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, podle § 21 odst. 1, §

240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, obviněný P. K. byl uznán vinným ad I. 2.39. až 2.49. výroku rozsudku dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stadiu pokusu (bod 2.41., 2.43., 2.44., 2.45., 2.47., 2.48.) trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), c) tr. zák., § 8 odst. 1, § 148 odst. 1, 3 písm. a), c) tr. zák., obviněný Č. K. byl uznán vinným ad I. 2.4., 2.36. až 2.40., 2.49. výroku rozsudku trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), c) tr. zák. a ad II. trestným činem porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 odst.1, 2 písm. a) tr. zák., a obviněný M. R. byl uznán vinným ad I. 2.50. až 2.64. výroku rozsudku trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), c) tr. zák.

Za tyto trestné činy byl obviněný J. H. odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi (8) let a šesti (6) měsíců. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou.

Podle § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty

- peněžních prostředků ve výši 132.995,- Kč s příslušenstvím na účtu vedeném u České spořitelny, a. s., Praha,
- peněžních prostředků ve výši 146.323,- Kč s příslušenstvím z penzijního připojištění se státním příspěvkem u Penzijního fondu České pojišťovny, a. s., Praha na účtu,
- částky 400.000,- Kč zajištěných při domovní prohlídce,
- částky 31.000,- EUR zajištěných při domovní prohlídce.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- notebooku SONY VAIL,
- počítače Leo,
- počítače EZCOOL, bez výrobního čísla,
- flash disku bílé barvy s nápisem A DATA,
- flash disku černé barvy s nápisem SAFE NET IKEY 2032,
- flash disku šedé barvy s nápisem JOGR A DATA,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6233, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6233, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6610i,
- mobilního telefonu zn. SAMSUNG SGH-E720,
- SIM karty Oskar
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6280, se SIM kartou Vodafone.

Podle § 70 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- digitálního fotoaparátu značky Casio model Exilim EX-Z5, s paměťovou kartou 512MB,
- digitálního fotoaparátu značky Sony model Cyber-shot DSC-H10, s paměťovou kartou Sony 2GB,
- digitálního aparátu značky Canon model EOS 400D, s paměťovou kartou Compact Flash 2GB.

Obviněný Ing. D. P. Q. byl odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi (7) let a šesti (6) měsíců. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem.

Podle § 70 odst. 1 písm. a), d) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové

hodnoty:

- počítače FUJITSU Siemens,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6500c, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA N82, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6300, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6100,
- mobilního telefonu zn. NOKIA E50, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA E65, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA E65.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku mu bylo uloženo zabrání věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- počítače NO NAME, bez výrobního čísla, označen OS .....,
- počítače HP Compaq DX 7400, v. č. .....,
- počítače HP Compaq DX 7400, v. č. .....,
- flash disku PRETEC 4GB,
- CD-R zn. Imation.

Obviněná P. K. byla odsouzena podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti (6) let a šesti (6) měsíců. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byla pro výkon trestu zařazena do věznice s dozorem.

Podle § 70 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku jí byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- peněžních prostředků ve výši 200 USD,
- peněžních prostředků ve výši 1.180 EUR.

Podle § 70 odst. 1 písm. a), c) tr. zákoníku jí byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- notebooku TOSHIBA, v. č. .....,
- flash disku červené barvy, ve tvaru zavíracího nože,
- flash disku černé barvy zn. SAFE NET,- flash disku stříbrné barvy s nápisem PRETEC,
- 15 ks disket zajištěných při domovní prohlídce,
- diskety zn. Verbatim s nápisem Čína,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6500c,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6233, se SIM kartou Vodafone.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku jí bylo uloženo ochranné opatření zabrání věci nebo jiné majetkové hodnoty:

- počítače NO NAME, bez výrobního čísla, č. .....,
- počítače NO NAME, bez výrobního čísla, č. .....,
- počítače INTERLOGIC, bez výrobního čísla, s Windows XP Home,
- počítače AT Computers Premio, s Windows XP Home, výr. č. .....,
- počítače HP Compaq DX 7400, výr. č. .....,
- serveru CHIEFTEX,
- pevného disku Toshiba 2,5, velikost 40GB,
- flash disku SAFE NET č. .....,
- mobilního telefonu Nokia 6234, včetně SIM karty,
- 11 ks disket FDD v plastové krabičce.

Obviněný L. Ch. byl odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti (6) let a šesti (6) měsíců. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem.

Podle § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- peněžních prostředků ve výši 257.861,- Kč s příslušenstvím na č. ú. ..... vedeném u Komerční banky, a. s., Praha.

Podle § 70 odst. 1 písm. a), d) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- počítače NO NAME černé barvy, systém Windows XP č. DM ..... s klávesnicí a myší,
- počítače NO NAME černé barvy, bez výrobního čísla,
- mobilního telefonu LG, ..., včetně baterie, bez SIM karty,
- mobilního telefonu NOKIA N 73 černé barvy, včetně SIM karty Vodafone a baterie,
- mobilního telefonu NOKIA 6230i, včetně paměťové karty 32 MB, SIM karty Vodafone a baterie,
- mobilního telefonu NOKIA 6230, včetně SIM karty Oscar a baterie.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku mu bylo uloženo zabrání věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- počítače NO NAME, bez výrobního čísla,
- počítače NO NAME, bez výrobního čísla,
- faxu zn. Panasonic KX-FP 343,
- tiskárny zn. EPSON LQ 570, v. č. .....,
- tiskárny zn. EPSON LG 580, v. č. .....,
- CD-ROMu bez popisu,
- CD-ROMu s označením zákazníci, karty zákazníků,
- DVD recorder zn. AVTECH č. .....,
- příruční pokladny s částkou 414,- Kč.

Obviněný P. K. byl odsouzen podle § 148 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání tří (3) let a šesti (6) měsíců. Podle § 39a odst. 3 tr. zák. byl pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem.

Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- CD-R zn. Imation 700 MB,
- DVD zn. Verbatim,
- mobilního telefonu zn. SONY ERICSSON, se SIM kartou Vodafone.

Podle § 71 odst. 1 písm. c) tr. zák. mu bylo uloženo zabrání věci nebo jiné majetkové hodnoty:

- peněžních prostředků ve výši 1.178.654,- Kč na účtu č. .....

Obviněný Č. K. byl odsouzen podle § 148 odst. 3 tr. zák., za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří (3) let a šesti (6) měsíců. Podle § 39a odst. 3 tr. zák. byl pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem.

Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty:

- mobilního telefonu NOKIA N 73, včetně SIM karty Oscar.

Obviněný M. R. byl odsouzen podle § 148 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání tří (3) let a šesti (6) měsíců. Podle § 39a odst. 3 tr. zák. byl pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem.

Obviněná R. H. byla odsouzena podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti (6) let. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byla pro výkon trestu zařazena do věznice s dozorem.

Podle § 70 odst. 1 písm. c), d) tr. zákoníku jí byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- rodinného domu čp. .... na parcele č. ..., parcely č. ...., parcely č. ....., vše zapsané na listu vlastnictví č. ..... pro katastrální území V. P. ,
- peněžních prostředků ve výši 29.812,- Kč s příslušenstvím na č. ú. ..... vedeném u Komerční banky, a. s., Praha,
- částky 42.000,- Kč zajištěné při domovní prohlídce,
- peněžních prostředků ve výši 145.802,- Kč s příslušenstvím z penzijního připojištění se státním příspěvkem u Penzijního fondu České pojišťovny, a. s., Praha na účtu č. .....

Oproti tomu byl obviněný J. H. podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby v bodech 2.49. až 2.55., čímž měl spáchat dílčí útoky pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), odst. 4 tr. zák., obviněný Ing. D. P. Q. byl podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěn obžaloby v bodech 2.1. až 2.20. a podle § 226 písm. b) tr. ř. byl zproštěn obžaloby v bodech 2.49. až 2.51., 2.54. až 2.55., čímž měl spáchat dílčí útoky pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), odst. 4 tr. zák., obviněná P. K. byla podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěna obžaloby v bodech 2.1. až 2.35. a podle § 226 písm. b) tr. ř. byla zproštěna obžaloby v bodech 2.49. až 2.51. a 2.54. až 2.55., čímž měla spáchat dílčí útoky pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), odst. 4 tr. zák., a podle § 226 písm. c) tr. ř. byla zproštěna obžaloby v bodě obžaloby II.1. až 75., čímž měla spáchat trestný čin porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák., obviněný L. Ch. byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. c) tr. ř. v bodech 2.1. až 2.10. a podle § 226 písm. b) tr. ř. byl zproštěn obžaloby v bodech 2.49. až 2.51. a 2.54. až 2.55., čímž měl spáchat dílčí útoky pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), odst. 4 tr. zák., obviněný P. K. byl podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěn obžaloby v bodech 2.1. až 2.38. a 2.53. až 2.69. a podle § 226 písm. b) tr. ř. byl zproštěn obžaloby v bodech 2.49. až 2.51., čímž měl spáchat dílčí útoky pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), odst. 4 tr. zák., obviněný Č. K. byl podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěn obžaloby v bodech 2.1. až 2.3., 2.5. až 2.35., 2.41. až 2.48., 2.53. až 2.69. a podle § 226 písm. b) tr. ř. byl zproštěn obžaloby v bodech 2.49. až 2.51., čímž měl spáchat dílčí útoky pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), odst. 4 tr. zák., a obviněný M. R. byl podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby v bodech 2.54. až 2.55., čímž měl spáchat dílčí útoky pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), odst. 4 tr. zák.

Vrchní soud v Praze, který projednal jako soud odvolací odvolání státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem a obviněných J. H. , Ing. D. P. Q. , P. K. , L. Ch. , P. K. , Č. K. , M. R. a R. H. , proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 9. 2010, sp. zn. 48 T 3/2009, rozhodl rozsudkem ze dne 29. 8. 2011, sp. zn. 3 To 36/2011, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. ohledně obviněného J. H. a podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. u obviněných Ing. D. P. Q. , P. K. , L. Ch. , P. K. , M. R. a R. H. napadený rozsudek nalézacího soudu v celém výroku o trestu zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného J. H. při nezměněném výroku o vině zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem

ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 k § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, a trestným činem porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. odsoudil podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi (7) let a šesti (6) měsíců. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku ho pro výkon tohoto trestu zařadil do věznice s dozorem.

Podle § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku mu byl dále uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- peněžních prostředků ve výši 132.995,- Kč s příslušenstvím na účtu vedeném u České spořitelny, a. s., Praha,
- peněžních prostředků ve výši 146.323,- Kč s příslušenstvím z penzijního připojištění se státním příspěvkem u Penzijního fondu České pojišťovny, a. s., Praha na účtu č. .....,
- částky 400.000,- Kč zajištěných při domovní prohlídce,
- částky 31.000,- EUR zajištěných při domovní prohlídce,
- sbírky mincí, které jsou specifikovány ve znaleckém posudku č. ..... ze dne 11. 2. 2009 znalce PhDr. F. K. v celkové hodnotě 2.148.530,- Kč.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- notebooku SONY VAIL, v. č. .....,
- počítače Leo v. č. .....,
- počítače EZCOOL, bez výrobního čísla,
- flash disku bílé barvy s nápisem A DATA,
- flash disku černé barvy s nápisem SAFE NET IKEY 2032,
- flash disku šedé barvy s nápisem JOGR A DATA,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6233, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6233, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6610i,
- mobilního telefonu zn. SAMSUNG SGH-E720,
- SIM karty Oskar č. .....,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6280, se SIM kartou Vodafone.

Podle § 70 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- digitálního fotoaparátu značky Casio model Exilim EX-Z5, s paměťovou kartou 512MB,
- digitálního fotoaparátu značky Sony model Cyber-shot DSC-H10, s paměťovou kartou Sony 2GB,
- digitálního aparátu značky Canon model EOS 400D, s paměťovou kartou Compact Flash 2GB.

Obviněného Ing. D. P. Q. při nezměněném výroku o vině zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 k § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, a trestným činem porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. odsoudil podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti (6) let a šesti (6) měsíců. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku ho pro výkon tohoto trestu zařadil do věznice s dozorem.

Podle § 70 odst. 1 písm. a), d) tr. zákoníku mu byl dále uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- počítače FUJITSU Siemens,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6500c, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA N82, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6300, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6100, mobilního telefonu zn. NOKIA E50, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA E65, se SIM kartou Vodafone,
- mobilního telefonu zn. NOKIA E65.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku mu bylo uloženo zabrání věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- počítače NO NAME, bez výrobního čísla, označen .....,
- počítače HP Compaq DX 7400, v. č. .....,
- počítače HP Compaq DX 7400, v. č. .....,
- flash disku PRETEC 4GB,
- CD-R zn. Imation.

Obviněnou P. K. při nezměněném výroku o vině zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 k § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, odsoudil podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání pěti (5) let. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku ji pro výkon tohoto trestu zařadil do věznice s dozorem.

Podle § 70 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku jí byl dále uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- peněžních prostředků ve výši 200 USD,
- peněžních prostředků ve výši 1.180 EUR.

Podle § 70 odst. 1 písm. a), c) tr. zákoníku jí byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- notebooku TOSHIBA, v. č. .....,
- flash disku červené barvy, ve tvaru zavíracího nože,
- flash disku černé barvy zn. SAFE NET,
- flash disku stříbrné barvy s nápisem PRETEC,
- 15 ks disket zajištěných při domovní prohlídce,
- diskety zn. Verbatim s nápisem Čína,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6500c,
- mobilního telefonu zn. NOKIA 6233, se SIM kartou Vodafone.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku jí bylo uloženo zabrání věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- počítače NO NAME, bez výrobního čísla, č. .....,
- počítače NO NAME, bez výrobního čísla, č. .....,
- počítače INTERLOGIC, bez výrobního čísla, s Windows XP Home,
- počítače AT Computers Premio, s Windows XP Home, ...,
- počítače HP Compaq DX 7400, výr. č. .....,
- serveru CHIEFTEX,
- pevného disku Toshiba 2,5, velikost 40GB,
- flash disku SAFE NET č. .....,
- mobilního telefonu Nokia 6234, včetně SIM karty,
- 11 ks disket FDD v plastové krabičce.

Obviněný L. Ch. byl při nezměněném výroku o vině zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 k § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, odsouzen podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání pěti (5) let a šesti (6) měsíců. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku ho pro výkon tohoto trestu zařadil do věznice s dozorem.

Podle § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku mu byl dále uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- peněžních prostředků ve výši 257.861,- Kč s příslušenstvím na č. ú. ..... vedeném u Komerční banky, a. s., Praha.

Podle § 70 odst. 1 písm. a), d) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- počítače NO NAME černé barvy, systém Windows XP č. ..... s klávesnicí a myší,
- počítače NO NAME černé barvy, bez výrobního čísla,
- mobilního telefonu LG, včetně baterie, bez SIM karty,
- mobilního telefonu NOKIA N73 černé barvy, včetně SIM karty Vodafone a baterie,
- mobilního telefonu NOKIA 6230i, včetně paměťové karty 32 MB, SIM karty Vodafone a baterie,
- mobilního telefonu NOKIA 6230, včetně SIM karty Oscar a baterie.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku mu bylo uloženo zabrání věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- počítače NO NAME, bez výrobního čísla,
- počítače NO NAME, bez výrobního čísla,
- faxu zn. Panasonic KX-FP 343,
- tiskárny zn. EPSON LQ 570, v. č. .....,
- tiskárny zn. EPSON LG 580, v. č. .....,
- CD-ROMu bez popisu,
- CD-ROMu s označením zákazníci, karty zákazníků,
- DVD recorder zn. AVTECH č. .....
- příruční pokladna s částkou 414,- Kč.

Obviněný P. K. byl při nezměněném výroku o vině trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), c) tr. zák., dílem dokonaného, dílem ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 148 odst. 1, 3 písm. a), c) tr. zák., odsouzen podle § 148 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání dvou (2) let. Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti (5) let.

Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. mu byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- CD-R zn. Imation 700MB,
- DVD zn. Verbatim,
- mobilního telefonu zn. SONY ERICSSON, se SIM kartou Vodafone.

Podle § 71 odst. 1 písm. c) tr. zák. mu bylo uloženo zabrání věci nebo jiné majetkové hodnoty

- peněžních prostředků ve výši 1.178.654,- Kč na účtu č. .....

Obviněný M. R. byl při nezměněném výroku o vině trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), c) tr. zák. odsouzen podle § 148 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání dvou (2) let. Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. mu byl

výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti (5) let.

Obviněná R. H. byla při nezměněném výroku o vině zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku odsouzena podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří (3) let. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku jí byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku jí byla stanovena zkušební doba v trvání pěti (5) let.

Podle § 70 odst. 1 písm. c), d) tr. zákoníku jí byl dále uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty :

- rodinného domu čp. ..... na parcele č. ....., parcely č. ....., parcely č. ....., vše zapsané na listu vlastnictví č. .... pro katastrální území V. P. ,
- peněžních prostředků ve výši 29.812,- Kč s příslušenstvím na č. ú. ..... vedeném u Komerční banky, a. s., Praha,
- částky 42.000,- Kč zajištěné při domovní prohlídce,
- peněžních prostředků ve výši 145.802,- Kč s příslušenstvím z penzijního připojištění se státním příspěvkem u Penzijního fondu České pojišťovny, a. s., Praha na účtu č. .....

Podle § 256 tr. ř. bylo odvolání obviněného Č. K. zamítnuto jako nedůvodné.

V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nalézacího soudu nezměněn.

Proti uvedenému rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 8. 2011, sp. zn. 3 To 36/2011, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 9. 2010, sp. zn. 48 T 3/2009, podal dovolání především nejvyšší státní zástupce z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a to v neprospěch obviněných J. H. , Ing. D. P. Q. , L. Ch. , P. K. a M. R. , dále podali obviněný J. H. prostřednictvím obhájce JUDr. V.F. dovolání z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. a obviněný Ing. D. P. Q. prostřednictvím obhájce Mgr. U. S. a obviněný L. Ch. prostřednictvím JUDr. L. P. dovolání oba z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž bylo dovolání obviněných J. H. , Ing. D. P. Q. a L. Ch. doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., uvedl, že Nejvyšší státní zastupitelství již svůj postoj k rozhodnutím učiněným ve věci vyjádřilo prostřednictvím dovolání nejvyššího státního zástupce, podaného dne 7. 12. 2011 u Nejvyššího soudu v neprospěch obviněných. K dovoláním obviněných se proto Nejvyšší státní zastupitelství věcně nevyjádřilo. Současně státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství vyjádřil výslovný souhlas s tím, aby ve věci Nejvyšší soud rozhodl za podmínek uvedených v ustanovení § 265r odst. 1 tr. ř. v neveřejném zasedání, a to i ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. jsou přípustná, byla podána osobami oprávněnými [§ 265d odst. 1 písm. a), b), odst. 2 tr. ř.], řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňují náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněnými a nejvyšším státním zástupcem vznesené námitky naplňují jimi tvrzené dovolací důvody, a shledal, že dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. byly uplatněny jednotlivými odvolateli alespoň zčásti v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněná.

Obviněný J. H. napadl rozsudek odvolacího soudu v rozsahu výroku o uložení mu trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty podle § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, a to částky 400.000 Kč zajištěných při domovní prohlídce a sbírky mincí, které jsou specifikovány ve znaleckém posudku č.

779/2009 ze dne 11. 2. 2009 znalce PhDr. F. K. v celkové hodnotě 2.148.530 Kč. Dovolatel namítl dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., konkrétně proto, že mu byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští. Podle ustanovení § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku může soud uložit trest propadnutí jen takové věci nebo jiné majetkové hodnoty, kterou pachatel získal trestným činem nebo jako odměnu za něj. Současně musí být podle § 70 odst. 2 tr. zákoníku splněna podmínka, že se jedná o věc nebo jinou majetkovou hodnotu náležející pachateli.

Pokud jde o 400.000 Kč zajištěných při domovní prohlídce v rodinném domě č. p. … v obci V. P. , nejedná se o věc nebo jinou majetkovou hodnotu, kterou by obviněný získal trestným činem nebo jako odměnu za něj, a tyto peněžní prostředky ani nenáleží obviněnému. Jedná se o peníze, které patří obchodní společnosti E., s. r. o. (dříve P., s. r. o.), jejímž jediným společníkem a jednatelem v inkriminované době byla a stále je R. H. , která v domě …. v obci V. P. v době zajištění peněz bydlela. Tyto peněžní prostředky v hotovosti získala obchodní společnost E., s. r. o., od obchodní společnosti B., s. r. o., jako kupní cenu za prodej movitých věcí podle kupní smlouvy ze dne 31. 7. 2008. Předmětná kupní smlouva, včetně výpisů obou obchodních společností z obchodního rejstříku, faktura – daňový doklad č. ……. ze dne 31. 7. 2008 na částku 450.000 Kč, příjmový doklad ……. z 31. 7. 2008 na 450.000 Kč a dodací listy byly v kopiích připojeny k důkazu.

Pokud se týká sbírky mincí, ani v tomto případě nejde o věc nebo jinou majetkovou hodnotu, kterou by obviněný J. H. získal trestným činem nebo jako odměnu za něj a předmětné mince mu nenáleží. Jedná se o mince nakoupené R. H. za finanční prostředky matky obviněného J. H. Toto bylo v rámci trestního řízení tvrzeno a prokázáno. Poukazuje-li odvolací soud na časový odstup doručení čestného prohlášení matky obviněného J. H. soudu, je potřebné si uvědomit, že prvoinstančním rozhodnutím propadnutí předmětné věci uloženo nebylo a prohlášením matky bylo důkazně reagováno až na situaci vzniklou v rámci odvolacího řízení.

V dané věci je tak potřeba vycházet z principu v pochybnostech ve prospěch. Rozhodně nelze souhlasit s postupem soudů obou stupňů, kdy z pouhých domněnek či podezření, byť jakkoliv silného, že by předmětné věci nebo jiné majetkové hodnoty mohly být získány trestným činem nebo jako odměna za něj a že patří obviněnému J. H., což staví výhradně do časové souvislosti s páchání trestné činnosti a zajištění či nabývání předmětných věcí nebo jiných majetkových hodnot, a dále z toho, že obviněný neprokázal, že věci nebo jiné majetkové hodnoty nezískal trestným činem nebo jako odměnu za něj a že mu tyto věci nepatří, dovozují splnění zákonných podmínek pro uložení trestu propadnutí předmětných věcí nebo jiných majetkových hodnot. Takový postup je nesprávný a nezákonný, stejně jako rozhodnutí na něm postavené.

Závěrem svého mimořádného opravného prostředku obviněný J. H. navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) podle § 265k odst. 1 a 2 tr. ř. zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 8. 2011, sp. zn. 3 To 36/2011, v části jeho výroku o uložení obviněnému J. H. podle § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty:

- částky 400.000 Kč zajištěných při domovní prohlídce,
- sbírky mincí, které jsou specifikovány ve znaleckém posudku č. 779/2009 ze dne 11. 2. 2009 znalce PhDr. F.K. v celkové hodnotě 2.148.530 Kč,

a zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obviněným J. H. uplatněný dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. spočívá v tom, že obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Druhem trestu, který zákon nepřipouští, se zde rozumí zejména případy, v nichž byl obviněnému uložen některý z druhů trestů uvedených v § 27 tr. zák. nebo § 52 tr. zákoníku bez splnění těch

podmínek, které zákon předpokládá, tj. pokud v konkrétním případě určitému pachateli za určitý trestný čin nebylo možno uložit některý druh trestu s ohledem na jeho zvláštní zákonné podmínky. Jde např. i o uložení trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, která nenáleží pachateli trestného činu (§ 55 odst. 2 tr. zák. a § 70 odst. 2 tr. zákoníku). Zahrnuje to i případy kumulace dvou nebo více druhů trestu, které podle zákona nelze vedle sebe uložit. Konečně nepřípustnost určitého druhu trestu může být založena uložením takového druhu trestu, který nedovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se rozhoduje o trestném činu (§ 16 odst. 2 tr. zák., § 3 odst. 1 tr. zákoníku), nebo uložením určitého trestu více obviněným „společně“ (např. „společný“ trest propadnutí jedné věci více spoluobviněným).

Nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že obviněnému H. uložil i trest propadnutí věci, a to finančních prostředků vyjmenovaných ve výroku rozsudku, které byly jednak zajištěny na účtech vedených na obviněného H. a dále těch, které byly nalezeny při domovní prohlídce, když dospěl k závěru, že se jedná o prostředky nabyté trestnou činností (srov. str. 271 až 272 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Odvolací soud poté dal za pravdu odvolací námitce státní zástupkyně, že nalézací soud opomenul uložit obviněnému J. H. mimo již uložené tresty ještě trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to zajištěné sbírky mincí ve smyslu § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, která byla znalecky hodnocena v posudku PhDr. F.K. Přitom odvolací soud neuvěřil obsahu podání matky obviněného (čestnému prohlášení na č. l. 14.168), doručenému nalézacímu soudu a vypracovanému dne 3. 1. 2010, tedy po necelých dvou letech od zahájení trestního stíhání, že mj. i sbírku mincí financovala ona z vlastních prostředků s tím, že nemůže tuto skutečnost nijak písemně dokladovat. Prohlášení hodnotí odvolací soud jako účelové a blíže neprokázané. Naopak verze, podle které byly uvedené prostředky získány právě za peníze z trestné činnosti, je logická a odpovídá časovému vymezení skutků (srov. str. 23 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu).

Nejvyšší soud se zabýval jak rozhodnutími soudů nižších stupňů, tak i předloženým spisovým materiálem, z nějž zjistil následující skutečnosti. Podle protokolu o provedení domovní prohlídky ze dne 30. 9. 2008 (č. l. 2.466 a násl. spisu) obviněný J. H. vypověděl, že v domě se nachází finanční hotovost ve výši 42.000 Kč, kdy se jedná o finanční prostředky společnosti E., s. r. o., další hotovost uložená v trezoru je společnosti H., s. r. o. (č. l. 2.467 spisu). Ve druhé ložnici v úložném prostoru postele byla v příručním trezoru nalezena a odňata mj. finanční hotovost v celkové výši 400.000 Kč (srov. č. l. 2.471). Podle výpovědi obviněného v rámci domovní prohlídky se tak nejednalo o finanční hotovost náležející obchodní společnosti E., s. r. o., jak uvádí v dovolání, ale o finanční prostředky společnosti H., s. r. o., což byla společnost, jejímž prostřednictvím zajišťovala dopravu předmětného zboží dováženého do České republiky, čímž byla páchána posuzovaná trestná činnost (srov. výrok bod bodem I. 2 na str. 5 rozsudku nalézacího soudu). Z toho je zřejmé, že se dovolatel snaží v dovolání zaměnit finanční prostředky náležející společnosti E., s. r. o., za finanční prostředky společnosti H., s. r. o., které byly nepochybně získány z posuzované trestné činnosti. Pokud se dovolatel dále hájí fakturou č. ..... na částku 450.000 Kč (č. l. 11.867 spisu), související s kupní smlouvou o převodu vlastnického práva k movitým věcem (č. l. 11.868 spisu) s dohodnutou kupní cenou 450.000 Kč, Nejvyšší soud podotýká, že tato částka, tj. 450.000 Kč, neodpovídá propadnuté majetkové hodnotě ve výši 400.000 Kč, přičemž jde jen o součást jeho snahy vyjmout alespoň tuto částku z uloženého trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty.

Nejvyšší soud se také zabýval čestným prohlášením K. H. ze dne 3. 1. 2010 (č. l. 14.168 spisu), v němž uvádí, že dala R. H. 3.500.000 Kč s tím, aby nechala pro její vnuky postavit domek. Než zemřela matka K. H. , dala jí 690.000 Kč svých úspor, aby je výhodně investovala. Rodina K. H. pověřila R. H. , aby tyto peníze investovala do mincí. Tyto jsou majetkem celé rodiny K. H. Nejvyšší soud považuje čestné prohlášení K. H. za nevěrohodné, a to nejenom s ohledem na pozdní dobu jeho předložení, ale zejména vzhledem k tomu, že údajně měla R. H. dát pouze 690.000 Kč na koupi mincí, které však byly oceněny na 2.148.530 Kč. Nadto měla K. H. dát R. H. 3.500.000 Kč na

postavení rodinného domu, který se stal rovněž předmětem trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty podle § 70 odst. 1 písm. c), d) tr. zákoníku uloženého obviněné R. H. , avšak jmenovaná obviněná si v tomto ohledu dovolání nepodala a nic proti uložení trestu propadnutí rodinného domu nenamítla. Z protokolu o provedení domovní prohlídky není ani zřejmé, že by dovolatel v jejím průběhu vznášel jakékoliv námitky týkající se předmětné sbírky mincí. Pokud dovolatel poukazoval na to, že předmětné čestné prohlášení K. H. bylo až reakcí na situaci vzniklou v rámci odvolacího řízení, je pravdou, že soud prvního stupně opomněl uložit trest propadnutí věci předmětné sbírky mincí, a proto bylo podáno odvolání státní zástupkyní, nicméně nelze přehlédnout, že obviněnému J. H. bylo již v podstatě na počátku řízení po provedení domovní prohlídky známo, že i tato sbírka mincí byla zajištěna pro účely trestního řízení (srov. č. l. 2469 a 2470, 2514 až 2531 spisu) a přesto ničeho proti zajištění této sbírky mincí nenamítal, a to ani při prostudování spisu dne 21. 7. 2009 (č. l. 13611 až 13612 spisu). S přihlédnutím ke všem těmto okolnostem považuje i Nejvyšší soud shodně se závěry obou nižších soudů za dostatečně prokázané, že částka 400.000 Kč pocházela z trestné činnosti a že i předmětná sbírka mincí byla pořízena za finanční prostředky pocházející z této trestné činnosti. Z těchto důvodů se nelze ztotožnit s námitkami obviněného J. H. ohledně jemu uloženého trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty podle § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, a to částky 400.000 Kč zajištěné při domovní prohlídce a sbírky mincí v celkové hodnotě 2.148.530 Kč, neboť neodpovídají provedeným důkazům, které naopak svědčí závěrům odvolacího soudu.

Obviněný Ing. D. P. Q. ve svém mimořádném opravném prostředku k uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. namítal, že soudy nesprávně právně posoudily skutky uvedené v bodech I. a II. rozsudku nalézacího soudu. Nalézací soud přeceňuje hodnotu provedených důkazů, které netvoří ucelený okruh. Chybí skutková zjištění, o které by bylo možné opřít zákonným způsobem závěr o vině obviněného. Již v rámci podaného odvolání dovolatel namítal, že nalézací soud nekriticky převzal jako pravé a správné faktury a jinou dokumentaci dodanou čínskými a vietnamskými vývozci zboží a na základě jejich porovnání s dokumenty předloženými při dovozu zboží v tuzemsku učinil závěr, že posledně uvedené dokumenty jsou padělky, přitom přehlédl důkazy, které zpochybňují správnost a pravost předmětných listin. V rámci podaného odvolání obhájce upozornil na konkrétní důkazy, které svědčí o tom, že doklady dodané policií z Vietnamu či Číny jsou ve skutečnosti falešné a netýkají se soudem posuzovaného obchodu. Obhájce rovněž upozornil na konkrétní telefonní hovory, které prokazují, že klient vždy jednal s vědomím, že doklady předložené celnici jsou pravé. Obhájce spoluobviněné P. K. namítal, že jednání, jak jsou ve výroku rozsudku popsána, nemohou být samostatnými dílčími útoky trestného činu zkrácení daně s tím, že pro naplnění znaku skutkové podstaty trestného činu je rozhodující okamžik podání daňového přiznání obsahujícího nepravdivé nebo zkreslené údaje a nelze obviněné uznat vinnými, zvláště ve vztahu ke krácení DPH. Soudy postupovaly v rozporu s principem presumpce neviny, z něhož se odvíjí subprincip in dubio pro reo. Porušením této zásady ze strany soudů došlo k zásahu do práva obviněného na osobní svobodu ve smyslu čl. 8 odst. 2 Listiny. Důsledkem nesprávného posouzení zmiňovaných skutků je pak použití nesprávné právní kvalifikace a uložení nepřiměřeně přísného trestu. Nikdo ze svědků neuvedl nic, z čeho by bylo možné jednoznačně dovozovat, že pachatelem byl obviněný. Soud argumentuje poněkud nesrozumitelným způsobem, když odkazuje na jiné usvědčující důkazy, přičemž se nevypořádal s výše uvedeným.

Dovolatel proto navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil podle § 265k odst. 1 tr. ř., současně aby podle téhož ustanovení zrušil i rozhodnutí nalézacího soudu a věc vrátil nalézacímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Přípisem ze dne 23. 11. 2011 dovolatel vyjádřil prostřednictvím svého obhájce nesouhlas s projednáním podaného dovolání v neveřejném zasedání.

Obviněný Ing. D. P. Q. , stejně následně i L. Ch. a nejvyšší státní zástupce, uplatnil dovolací důvod

uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z toho vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, případně doplněných nebo pozměněných odvolacím soudem. V návaznosti na tento skutkový stav pak zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž samotné skutkové zjištění učiněné v napadených rozhodnutích nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. To vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. ř., a taktéž přiměřeně např. i usnesení Ústavního soudu ve věcech pod sp. zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, III. ÚS 282/03 a II. ÚS 651/02, dále např. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2008, sp. zn. IV. ÚS 60/06). V té souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 17. května 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, uveřejněný pod č. 69, ve sv. 18 Sb. nál. a usn. ÚS ČR nebo nález Ústavního soudu ze dne 20. června 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34, ve sv. 3 Sb. nál. a usn. ÚS ČR; dále srov. rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 166/95 nebo III. ÚS 376/03). Zásah do skutkových zjištění je dále v rámci řízení o dovolání přípustný jen tehdy, učiní-li dovolatel extrémní nesoulad předmětem svého dovolání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). K extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními srov. také např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010, usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 889/09, nebo rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05. Takový závěr, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí, však s ohledem na obsah obou citovaných rozhodnutí a jejich návaznost na provedené dokazování, které je zachyceno v Nejvyšším soudem přezkoumaném spisovém materiálu, nelze učinit.

Dovolatel Ing. D. P. Q. byl z tohoto zvlášť závažného zločinu na podkladě řádně provedeného dokazování a náležitého zhodnocení provedených důkazů (§ 2 odst. 6 tr. ř.) uznán vinným skutky ad I. 2.21. – 2.64., které zkráceně spočívaly v tom, že obvinění J. H. , Ing. D. P. Q. , P. K. , L. Ch. , P. K. , Č. K. a M. R. v přesně nezjištěné době od měsíce listopadu 2004 nejméně do měsíce září 2008 v Chomutově u celního úřadu po předchozí vzájemné dohodě s úmyslem zkrátit daň z přidané hodnoty a clo, a tak získat finanční prostředky prostřednictvím svých obchodních společností L. plus, s. r. o., CV-S., s. r. o., G.PLUS, s. r. o., a D., s. r. o., organizovali obviněný J. H. a obviněný Ing. D. P. Q. dovoz

zboží převážně z Číny a Vietnamu, přičemž při celních řízeních obvinění J. H. , P. K. , Č. K. a M. R. jako jednatelé dovážejících společností jednak sami nebo ve většině případů prostřednictvím obviněného L. Ch. předkládali celnímu úřadu s celními prohlášeními JSD místo faktur vystavených dodavateli zboží padělky faktur s nižšími cenami zboží, případně ve spolupráci s polskou firmou W., předkládali faktury s úmyslně sníženou hodnotou dováženého zboží, na základě nichž bylo vyměřeno clo a DPH v nižších částkách, než kterým odpovídala skutečná hodnota dováženého zboží, obvinění J. H. , Ing. D. P. Q. , L. Ch. a P. K. a další neustanovené osoby vyhotovovali padělané faktury, certifikáty o původu a další doklady předkládané v rámci celních řízení, obviněná P. K. rovněž zajišťovala dopravu zboží dováženého do České republiky prostřednictvím společnosti H., s. r. o., Praha, jejíž byla jednatelkou, obviněný Ing. D. P. Q. zajišťoval kontakt a komunikaci s vietnamskými obchodníky, jimž bylo zboží dopravováno, obvinění P. K. a Č. K. prováděli úkony u vykládání a nakládání zboží v rámci celních kontrol, obvinění H. , K. , K. a R. jednali v souvislosti s dovozy zboží v rámci celních řízení s celním úřadem, a jednotliví obvinění se podíleli na dále ve výroku rozsudku popsaných útocích v bodech 2.1. až 2.4.

Nalézací soud na stranách 226 až 238 odůvodnění svého rozsudku zaznamenal zajištěné odposlechy, a to i hovory, v nichž vystupuje obviněný Ing. D. P. Q. Nejvyšší soud po prostudování obsahu těchto rozhovorů rozhodně nemůže přisvědčit dovolateli, že by nevěděl o tom, že doklady jsou padělané. V podrobnostech Nejvyšší soud odkazuje na předmětné telefonické odposlechy, z nichž mj. vyplývá, že dovolatel se s obviněným H. opakovaně domlouvá na tvorbě falešných faktur, na postupu v případě, kdy celníci dostali originály faktur ze země vývozu, dále na cenách za dovážené zboží atp.

Nalézací soud na straně 246 odůvodnění svého rozsudku uvedl, že část pravých faktur byla získána na základě právní pomoci z VSR, u některých skutků byla vietnamskou stranou hodnota zboží doložena jiným dokladem, např. nákladním, balícím listem, příp. smlouvou, část dokladů poskytly v rámci verifikace čínské orgány, některé původní doklady byly nalezeny v kancelářích H. nebo v účetních dokladech předložených finančnímu úřadu. Z těchto podkladů pak celní úřad, příslušné finanční úřady a následně celní ředitelství a finanční ředitelství vypočítaly správnou výši cla a DPH. K tomu dále nalézací soud na straně 255 rozsudku poznamenal, že v rámci trestního řízení byla požádána o právní pomoc Čínská lidová republika, avšak do současné doby žádosti vyhověno nebylo. Nejvyšší soud k tomu dodává, že právní pomoc ve styku s cizinou je běžným postupem orgánů činných v trestním řízení. V přípravném řízení se jí využívá zejména k zajištění potřebného důkazního materiálu v cizině. Jedná se především o pomoc mezi justičními orgány jednotlivých států prostřednictvím žádosti či dožádání. Mezinárodní justiční spolupráce je v České republice zajišťována Nejvyšším státním zastupitelstvím (přípravné řízení trestní), Ministerstvem spravedlnosti České republiky (řízení před soudem a extradice), přímým právním stykem mezi justičními orgány (vůči členským státům Evropské unie) a ojediněle Ministerstvem zahraničních věcí (velvyslanectví, konzuláty) zpravidla z důvodu nedostatečné pozitivní úpravy vzájemných vztahů v trestních věcech (v podrobnostech srov. Novotný, F., Souček, J. et al. Trestní právo procesní. Plzeň: Aleš Čeněk, 2009. s. 383). Vnitrostátní úprava právního styku s cizinou je upravena v hlavě XXV. trestního řádu. Presumuje se, že vyžádané důkazy v souladu s předepsanou právní úpravou jsou pravé a správné. Jestliže se však dovolatel obecně odkazuje na námitky uplatněné v rámci odvolacího řízení, aniž by je blíže rozepsal ve svém dovolání, potom nutno dodat, že Nejvyšší soud nepřihlíží k těm částem dovolání, v nichž dovolatelé odkazují na námitky uplatněné v jejich odvoláních. Dovolání lze totiž podat jen z taxativně vymezených důvodů, které neobsahují, jak již bylo uvedeno, samotné skutkové námitky, čemuž musí odpovídat mimo jiné i podřazení námitek pod konkrétní dovolací důvod, který je v dovolání deklarován. Námitky obsažené v odvolání nelze bez dalšího akceptovat jako námitky dovolací, neboť smysl a účel těchto opravných prostředků není totožný (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. 8 Tdo 1052/2006). Navíc se oba nižší soudy zjištěným skutkovým stavem dostatečně z hlediska jednotlivých důkazů zabývaly a jejich úvahy byly provedeny v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. Nejvyšší soud proto neshledal námitky obviněného Ing. D. P. Q.

důvodnými, neboť dokazování bylo v této trestní věci provedeno v potřebném rozsahu a byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr. ř.). V odůvodnění svých rozhodnutí oba nižší soudy přesvědčivě uvedly, jak hodnotily jednotlivé provedené důkazy a na čem založily své přesvědčení o naplnění všech znaků trestných činů, jimiž uznaly obviněné včetně obviněného Ing. D. P. Q. vinnými. Z napadených rozhodnutí je tedy v potřebném rozsahu zřejmé, jaké úvahy je vedly k rozhodnutí o vině a trestu (§ 125 odst. 1, § 134 odst. 2 tr. ř.). V projednávané věci mezi skutkovými zjištěními, úvahami obou nižších soudů, jejich právním posouzením a výsledným závěrem o vině obviněných včetně obviněného Ing. D. P. Q. a uloženými tresty je patrná logická vazba, a nikoli extrémní nesoulad, pro nějž by bylo nutno rozhodnutí příp. zrušit. V souvislosti s tím je třeba zdůraznit, že právo na řádný zákonný proces ve smyslu § 2 odst. 1 tr. ř. či na spravedlivý proces podle § 36 a násl. LPS (čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – sdělení č. 209/1992 Sb.) nezaručuje obviněnému přímo nárok na rozhodnutí odpovídající jeho názoru, ale zajišťuje mu právo na spravedlivé soudní řízení. Fakt, že oba nižší soudy dospěly k jinému skutkovému a právnímu závěru, než požaduje obviněný, nezakládá odůvodněnost dovolání (srov. k tomu přiměřeně např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2012, sp. zn. II. ÚS 1272/12, nebo nález Ústavního soudu ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. I ÚS 731/11).

Obviněný Ing. D. P. Q. dále upozornil, že obhájce spoluobviněné P. K. namítal, že jednání, jak jsou ve výroku rozsudku popsána, nemohou být samostatnými dílčími útoky trestného činu zkrácení daně s tím, že pro naplnění znaku skutkové podstaty trestného činu je rozhodující okamžik podání daňového přiznání obsahujícího nepravdivé nebo zkreslené údaje a nelze obviněné uznat vinnými, zvláště ve vztahu ke krácení DPH. Odkázal přitom na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 4. 2008, sp. zn. 3 To 67/2007.

Zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo ve velkém rozsahu zkrátí daň, clo, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na úrazové pojištění, pojistné na zdravotní pojištění, poplatek nebo jinou podobnou povinnou platbu anebo vyláká výhodu na některé z těchto povinných plateb a spáchá-li takový čin nejméně se dvěma osobami. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu je zkrácení daně (cla, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pojistného na úrazové pojištění, pojistného na zdravotní pojištění, poplatku nebo jiné podobné povinné platby) jakékoli jednání pachatele, v důsledku něhož je mu jako poplatníkovi (povinné osobě) v rozporu se zákonem vyměřena nižší daň (clo, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na úrazové pojištění, pojistné na zdravotní pojištění, poplatek nebo jiná podobná povinná platba), než jaká měla být vyměřena a zaplacena, nebo k vyměření této povinné platby vůbec nedojde. Při zkrácení daně, cla, poplatku, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pojistného na úrazové pojištění, pojistného na zdravotní pojištění a podobné povinné platby jde zpravidla o zvláštní případ podvodu, jímž se v rozporu se zákonem ovlivňuje daňová (poplatková, celní a další) povinnost určitého subjektu tak, že ten v rozporu se skutečností předstírá nižší rozsah této povinnosti nebo předstírá, že takovou povinnost vůbec nemá. Pachatel tedy příslušné výkazy či podklady pro stanovení uvedených povinných plateb zfalšuje, nepořídí, úmyslně zkreslí nebo nevede, aby tím dosáhl nižšího výpočtu daně a dalších plateb nebo aby vůbec zatajil, že má určitou daňovou, poplatkovou, celní atd. povinnost. Daň z přidané hodnoty lze zkrátit především nesplněním zákonné povinnosti zaregistrovat se ve stanovených případech jako plátce této daně spolu s nepodáním daňového přiznání a následným nezaplacením daně, dále zatajením zdanitelných plnění, účelovým snižováním základu daně či neoprávněným uplatněním odpočtu daně. V úvahu přicházejí různé manipulace s daní na vstupu u přijatého zdanitelného plnění nebo s daní na výstupu, zejména předstíráním vývozu zboží do zahraničí, zastíráním či předstíráním zdanitelného plnění, zvyšováním nároku na odpočet daně, účelovým snižováním hodnoty dováženého zboží atd. Clo je možné zkrátit především zatajením dováženého či vyváženého zboží podléhajícího dovoznímu nebo vývoznímu clu,

ale též úmyslným zkreslením (snížením) celní hodnoty zboží podléhajícího clu. Je tedy zřejmé, že jednání všech spoluobviněných je podřaditelné pod shora uvedenou skutkovou podstatu. Na daný případ tak nedopadá uvedené rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 4. 2008, sp. zn. 3 To 67/2007, podle nějž zařazení, případně nezařazení určitého účetního nebo daňového dokladu do účetní evidence není samostatným dílčím útokem, neboť se tím pouze vytvářejí předpoklady pro podání daňového přiznání s nepravdivými nebo zkreslenými údaji. Ostatně jak již uvedl odvolací soud, a to právě Vrchní soud v Praze, námitky obviněných, že jejich jednání, jak jsou popsána ve výroku rozsudku, nemohou být samostatnými dílčími útoky, je třeba odmítnout, neboť celní řízení je samostatným řízením, kdy je vyměřováno clo a DPH, a z hlediska pojetí skutku podle § 12 odst. 12 tr. ř. se jedná vždy o samostatný skutek (srov. str. 22 rozsudku odvolacího soudu), k čemuž Nejvyšší soud považuje za nutné dodat, že nalézací soud zde má na mysli procesní přístup, zatímco z hlediska hmotného práva jde o dílčí útok pokračujícího trestného činu (srov. § 116 tr. zákoníku, dříve § 89 odst. 3 tr. zák.). Dílčí útoky zde jsou tvořeny jednotlivými obchodními případy dovozu zboží obchodními společnostmi L.plus, s. r. o., CV-S., s. r. o., G. PLUS, s. r. o., a D., s. r. o., které organizovali obviněný J. H. a obviněný Ing. D. P. Q. , přičemž šlo o dovoz zboží převážně z Číny a Vietnamu; při celních řízeních obvinění J. H. , P. K. , Č. K. a M. R. jako jednatelé dovážejících společností jednak sami nebo ve většině případů prostřednictvím obviněného L. Ch. předkládali celnímu úřadu s celními prohlášeními JSD místo faktur vystavených dodavateli zboží padělky faktur s nižšími cenami zboží, dále certifikáty o původu a další doklady předkládané v rámci celních řízení, které padělali obvinění J. H. , Ing. D. P. Q. , L. Ch. a P. K. a další neustanovené osoby, případně ve spolupráci s polskou firmou W. předkládali faktury s úmyslně sníženou hodnotou dováženého zboží, na základě nichž bylo vyměřeno clo a DPH v nižších částkách, než kterým odpovídala skutečná hodnota dováženého zboží, přičemž obviněný Ing. D. P. Q. , jak již bylo uvedeno, zajišťoval kontakt a komunikaci s vietnamskými obchodníky, jimž bylo zboží dopravováno, a jednotliví obvinění se podíleli na ve výroku rozsudku popsaných útocích konkrétně shora uvedeným způsobem. Z těchto důvodů nejsou ani tyto námitky obviněného Ing. D. P. Q. důvodné.

Obviněný L. Ch. v rámci uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. namítal, že při posuzování jeho viny a při následném rozhodování o trestu měl být soudy vzat v potaz Celní kodex společenství č. 2913/1992, ratifikovaný Českou republikou. Porušení tohoto kodexu nebylo v celém trestním řízení shledáno, resp. se s ním soudy řádně nevypořádaly. Pokud by tak učinily, musely by konstatovat, že za deklaranty byla oprávněna jednat společnost N. v tzv. přímém zastoupení, nadto sami deklaranti jednali prostřednictvím svých jednatelů. Podle čl. 163 Celního kodexu je zboží možno prodat v tranzitu. U zboží prodaného v tranzitu není možné vyměřovat zboží (správně zřejmě „clo“) s poukazem na jiné faktury – v konkrétním případě D., s. r. o., a W. STOCK Polsko. Podle Celního kodexu je nutno pro účely celního a daňového řízení použít faktury z obchodního případu realizovaného v režimu tranzitního prodeje, clo tedy nemůže být vyměřeno pro deklaranta D., s. r. o., z faktur, které vystavil výrobce, s nímž D., s. r. o., neměl uzavřenu žádnou smlouvu.

Nedostatky spatřuje obviněný také v tom, jak byla určena výše škody. Odborné vyjádření, o něž se napadená rozhodnutí opírají, neskýtá dostatečnou oporu pro spravedlivé rozhodnutí, neboť trpí formálností, když vychází z „původní celní hodnoty“ a původního cla a operuje jen s pravděpodobnými výpočty cel způsobem, který neumožňuje jeho relevantní kontrolu a je tedy nepřezkoumatelné.

Obviněný také namítl nesprávné posouzení subjektivní stránky trestné činnosti, která je mu kladena za vinu. Z provedených důkazů neplyne nic, z čeho by bylo možno usuzovat na srozumění se způsobením škodlivého následku. Provedené telefonické odposlechy jsou z roku 2005, kdy dovolatel nezastával funkci celního deklaranta a nemohl tedy celní řízení ovlivnit. V době, kdy celní řízení mohl ovlivnit, zase nebyly zachyceny žádné rozhovory, v nichž by vystupoval. Pokud došlo z jeho strany při

výkonu činnosti celního deklaranta k chybám, nešlo o důsledek jeho úmyslného jednání, ale maximálně o nedbalost, přičemž nelze pominout, že za správnost všech úkonů včetně fakturace a řádného odvádění daní včetně DPH je vždy zodpovědná dovozová společnost. Dovolatel nemohl pravost faktur nijak verifikovat, ostatně mu to ani hmotněprávní předpisy neukládají.

V závěru dovolání proto obviněný L. Ch. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil ohledně jeho osoby rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 8. 2011, sp. zn. 3 To 36/2011, dále aby podle § 265k odst. 2 tr. ř. současně zrušil také další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a dále, aby podle § 265l tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Současně vyjádřil souhlas s rozhodnutím dovolacího soudu v neveřejném zasedání. Tento svůj souhlas následně potvrdil i ve vyjádření ze dne 14. 12. 2011.

Odvolací soud zaujal stanovisko k námitkám obviněného Ch. ohledně Celního kodexu konstatováním, že není podstatné, zda obviněný porušil po formální stránce Celní kodex (činnost vždy podle pokynů celníků, standardní postup celního deklaranta atd.), ale jaká jeho faktická činnost provedenými důkazy vyšla najevo (srov. str. 23 rozsudku odvolacího soudu).

K odborným vyjádřením se nalézací soud vyjadřuje na straně 239 odůvodnění svého rozsudku, v němž konstatuje, že Celní ředitelství v Ústí nad Labem v odborném vyjádření na č. l. 11991 až 12004 vyčíslilo celní úniky u jednotlivých projednávaných dovozů, a to podle sazebního zařazení jednotlivých druhů dováženého zboží. Únik na DPH u jednotlivých dovozů je zřejmý z odborného vyjádření Finančního ředitelství v Ústí nad Labem založeném na č. l. 11981 až 11982 a č. l. 13652 až 13653. Na to odvolací soud navázal tím, že zdůraznil, že nalézací soud zcela správně vycházel při zjištění výše škody z vyžádaných odborných vyjádření, která byla aktualizována. Ani odvolací soud nepochybuje o dostatečně odborné kvalifikovanosti finančního či celního ředitelství pro zpracování odborného vyjádření. Příslušné tabulky s uvedením čísla JSD, deklarované celní hodnoty, deklarovaného cla, deklarované DPH a jejich skutečné výše jsou součástí odborného vyjádření a jsou přezkoumatelná stejně jako výpočet DPH (č. l. 13653) – srov. str. 21 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu.

Nejvyšší soud považuje za nutné se k uvedeným převáženě skutkovým námitkám dovolatele obviněného L. Ch., týkajícím se Celního kodexu a odborných vyjádření, ohledně nichž platí obecně to, co bylo uvedeno shora již k obdobným skutkovým námitkám jiných odvolatelů, vyjádřit ve vzájemné souvislosti, neboť spolu úzce souvisejí. V odborném vyjádření ze dne 13. 7. 2009 (č. l. 11.991 a násl. spisu) se uvádí, že při zpracování tohoto odborného vyjádření byla celní hodnota určena podle článku 29 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů, jako hodnota transakce, tj. cena, která byla nebo má být skutečně zaplacena za zboží prodané pro vývoz na celní území Společenství a tato cena byla upravena podle čl. 32 odst. 1 písm. e) odrážka i) Celního kodexu. Celní orgány dále vycházely z Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, č. 1719/2005 a č. 1214/2007. Pro výpočet dále bylo užito zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, a zák. č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celní orgán také dostatečně popsal postup a způsob výpočtu rozdílů na cle a DPH. Soudy tak byl nepochybně vzat v potaz Celní kodex společenství, neboť z něj vycházely zmíněná odborná vyjádření, se kterými se následně soudy nižších stupňů, zejména potom nalézací soud, řádně vypořádaly a v souladu se zákonem je zhodnotily (§ 2 odst. 6 tr. ř.). Z tohoto důvodu Nejvyšší soud nemá ani žádných výhrad ke způsobu určení výše škody, resp. rozsahu zkrácení daně. Dovolatel se také odvolával na čl. 163 Celního kodexu, k němuž uvedl, že podle tohoto článku je možné zboží prodat v tranzitu. Článek 163 Celního kodexu však pojednává o režimu vnitřního tranzitu umožňujícího přepravu zboží Společenství mezi dvěma místy nacházejícími se na celním území Společenství přes území třetí země beze změny jeho celního statusu, o což se nepochybně u posuzované trestné činnosti nejednalo.

Nejvyšší soud považuje dále za nutné zdůraznit, že z relevantní judikatury vyplývá, že závěr o úmyslu (§ 15 tr. zákoníku) nelze v žádném případě jen předpokládat, nýbrž je nutno jej na základě zjištěných okolností prokázat. Závěr o úmyslu však lze učinit i z objektivních skutečností, např. z povahy činu a způsobu jeho provedení a musí se tak stát po detailním dokazování a všestranné analýze jednání obviněného (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 433/02 nebo I. ÚS 731/11 atd.). S přihlédnutím k obsahu rozsudku soudu prvního stupně je možno k subjektivní stránce jednání obviněného L. Ch. odkázat na závěry nalézacího soudu, který popsal, že svědkyni Š. byl obviněný představen jako zástupce H. , podle L. B. to byl on, kdo organizoval práci na HUŽ, podle řidičů to byl on, kdo zajišťoval papíry k celnímu řízení apod. Z těchto důkazů je naprosto zřejmé, že obviněnému Ch. nejenom, že byla známa podstata trestné činnosti, ale sám se aktivně do páchání jednotlivých útoků zapojil. Kromě toho, že zajišťoval proclívání jednotlivých dovozů, podílel se i na zabezpečování vězňů pro vykládku a nakládku zboží, sám vyhotovoval i některé padělané doklady (viz odposlechy o vyhotovení faktur od dodavatele – firmy W.). Byl důležitým článkem ve skupině obviněných. Na něj se obracel obviněný J. H. vždy, když byl nějaký problém s proclívaným zbožím, byl to on, kdo, pokud se týká celního řízení, H. poskytoval rady a řešil problematické situace. Z provedených důkazů vyplývá, že zapojení Ch. do projednávané trestné činnosti spadá až do roku 2005, konkrétně od okamžiku – 9. 8. 2005, kdy s firmou L. uzavřel smlouvu a byl firmou L. – obviněným H. zmocněn k zastupování L. (viz č. l. 2652). Na tento důkaz pak navazují odposlechy ze září 2005 svědčící o zapojení Ch. do věci. Na základě těchto úvah uznal obviněného vinným až od bodu 2.11. do 2.64. výroku rozsudku (srov. str. 250 až 251 a dále 282 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). K tomu Nejvyšší soud dále podotýká, že obviněný ve své výpovědi v přípravném řízení uvedl, že od 1. 7. 2005 pracoval pro společnost N. jako celní deklarant. Jako celní deklarant pak zastupoval společnost G.plus, CV-S., D.a další (srov. str. 148 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Podle vlastní výpovědi tak měl dovolatel zastávat funkci celního deklaranta minimálně od 1. 7. 2005. Je tedy možné plně odkázat na telefonické hovory usvědčující dovolatele z jeho trestního jednání, jak jsou nalézacím soudem zachyceny na str. 226 a násl. odůvodnění jeho rozsudku. Zjištění nalézacího soudu tak nevzbuzují žádné pochybnosti o namítaném úmyslu obviněného L. Ch.

Nejvyšší státní zástupce podal dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 8. 2011, sp. zn. 3 To 36/2011, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 48 T 3/2009, v neprospěch obviněných J. H. , Ing. D. P. Q. , P. K. , L. Ch. a M. R. , ve kterém především uvedl, že pokud se týká rozsudku nalézacího soudu, tento se blíže nezaobíral návrhem státní zástupkyně kvalifikovat jednání obviněných v bodu I. výroku o vině i podle § 260 tr. zákoníku. Státní zástupkyně v odvolání namítala, že pokud jde o bod I. výroku o vině nalézacího soudu, jednání zde popsané pod body I./2.51. až 2.64., které bylo spácháno po 1. 7. 2008, naplňuje i znaky skutkové podstaty zločinu poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 odst. 2, 4 písm. c) tr. zákoníku, resp. u obviněného M. R. znaky trestného činu poškozování finančních zájmů Evropských společenství podle § 129a odst. 2, 4 písm. c) tr. zák. K bodu II. voku o vině rozsudku nalézacího soudu potom státní zástupkyně uvedla, že zde uvedené jednání mělo být posouzeno jako přečin porušení předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 261 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť se jedná o kvalifikaci pro obviněné příznivější. Odvolací soud k těmto námitkám státní zástupkyně pouze stručně uvedl, že k naplnění zákonných znaků trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 tr. zákoníku nedošlo. Dokazování totiž bylo vedeno pouze ke zjištění, zda obvinění naplnili zákonné znaky trestných činů, pro které bylo zahájeno trestní stíhání, a nikoliv trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 tr. zákoníku, resp. podle § 129a tr. zák., a to především ve vztahu k subjektivní stránce tohoto trestného činu. S naznačenými právními názory soudů nižších stupňů se však podle nejvyššího státního zástupce nelze zcela ztotožnit. V rámci jednání v bodech I. 2.51. až 2.64. obvinění zajišťovali a dojednávali dovoz zboží z Číny a Vietnamu a následně celnímu úřadu předkládali padělky faktur s nižšími cenami, čímž v konečném důsledku zkrátili clo o celkovou částku 1.191.172 Kč. Při zkrácení cla vybíraného na vnějších hranicích členských států Evropské

unie jsou vedle sebe odděleně porušeny jednak finanční zájmy Evropských společenství a jednak toho kterého členského státu. Pokud není clo řádně či dokonce vůbec vyměřeno a uhrazeno, má to za důsledek snížení celkového objemu povinných plateb plynoucích do příslušného rozpočtu jak Evropských společenství, tak České republiky. Za takové situace je nutné v trestně právním smyslu jednání pachatele, který svým cíleným jednáním krátí svoji celní povinnost, posoudit jako jednočinný souběh trestných činů zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku (resp. § 148 tr. zák.) a poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 tr. zákoníku (resp. poškozování finančních zájmů Evropských společenství podle § 129a tr. zák.), neboť pouze taková paralelní aplikace obou kvalifikací poskytuje rovnocennou ochranu fiskálním zájmům jak Evropské unie, tak i České republiky. Popsané trestné činy nejsou v poměru speciality ani subsidiarity, neboť poskytují ochranu různým individuálním zájmům. Vyloučena je rovněž faktická konzumpce. Jednočinný souběh nevylučuje skutečnost, že se jedná o trestný čin pokračující, trvající nebo hromadný. Soudy nižších stupňů se tak dopustily nesprávného právního posouzení věci, když neposoudily jednání obviněných J. H. , Ing. D. P. Q. , P. K. , L. Ch. a M. R. , popsané v bodu I./2.51. až 2.64. výroku o vině rozsudku nalézacího soudu jako jednočinný souběh dvou trestných činů, a to zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku [resp. podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), c) tr. zák.] a poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 odst. 2, 4 písm. a), c) tr. zákoníku [resp. poškozování finančních zájmů Evropských společenství podle § 129a odst. 2, 4 písm. a), c) tr. zák.], ale pouze jako trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku [resp. podle § 148 odst. 1, 3 písm. a), c) tr. zák.].

Za tohoto stavu nejvyšší státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání, k jehož konání může přistoupit s ohledem na ustanovení § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 8. 2011, sp. zn. 3 To 36/2011, a to ve vztahu k obviněným J. H. , Ing. D. P. Q. , P. K. , L. Ch. a M. R. , v části, kterou byl stran obviněného J. H. podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. a stran obviněných Ing. D. P. Q. , P. K. , L. Ch. a M. R. podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. zrušen ve výroku o trestu rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 9. 2010, sp. zn. 48 T 3/2009, a bylo podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu v daném rozsahu rozhodnuto, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a dále postupoval podle § 265l odst. 1 tr. ř. a přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Pokud by Nejvyšší soud České republiky shledal, že je v posuzované věci nutno rozhodnout jiným způsobem, než předpokládaným v § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř., vyjádřil nejvyšší státní zástupce i pro tento případ souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání.

Obviněný Ing. D. P. Q. ve své replice ze dne 27. 12. 2011 k dovolání nejvyššího státního zástupce uvedl, že pokud jde o rozsah rozsudku napadeného dovoláním nejvyššího státního zástupce, dovolatel poukazuje na obsah odůvodnění napadeného rozsudku s tím, že odvolání (správně dovolání) Nejvyššího státního zastupitelství považuje za nedůvodné a navrhuje, aby jej Nejvyšší soud podle § 265j tr. ř. zamítl s tím, že dále trvá na svém dovolání ze dne 14. 11. 2011.

Nejvyšší soud především považuje za nutné uvést, že odvolací soud reagoval na odvolací námitky státní zástupkyně tím, že uvedl, že nedošlo k naplnění všech znaků uvedené skutkové podstaty zločinu poškozování finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 odst. 2, 4 písm. c) tr. zákoníku, event. § 129a odst. 2, 4 písm. c) tr. zák. Celé trestní řízení bylo vedeno za účelem zjištění, zda obvinění naplnili znaky skutkové podstaty trestných činů, pro které bylo trestní stíhání zahájeno, nikoli trestného činu poškozování finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 odst. 2, 4 písm. c) tr. zákoníku, event. § 129a odst. 2, 4 písm. c) tr. zák. To se týká především naplnění subjektivní stránky tohoto trestného činu, tedy úmyslu pachatelů předvídaného ve zmíněném

ustanovení, a to rovněž i ve vztahu k datu 1. 7. 2008. Proto se ani odvolací soud s návrhem státní zástupkyně neztotožnil (srov. str. 20 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu).

Z předloženého spisového materiálu bylo Nejvyšším soudem zjištěno, že státní zástupkyně až bezprostředně před skončením dokazování, tj. u hlavního líčení konaného ve dnech 12. a 13. 8. 2010, navrhla, aby obvinění J. H. , Ing. D. P. Q. , P. K. , M. R. , L. Ch. a P. K. byli upozorněni, že jejich jednání by bylo možné posoudit jako trestný čin poškozování finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 odst. 1, 4 písm. c) tr. zákoníku, v dřívější úpravě § 129 (správně § 129a) tr. zák. (srov. č. l. 15.295 spisu). Státní zástupkyně tak učinila v době, kdy téměř všechny důkazy již byly provedeny, obvinění k možné nové právní kvalifikaci nebyli vyslechnuti, když jejich výslech ani nebyl státní zástupkyní navrhován. Státní zástupkyně na podporu svého návrhu pouze předložila tabulku vyhotovenou Celním úřadem Chomutov vyčíslující úniky cla rozdělené na Českou republiku a Evropskou unii (srov. č. l. 15.953 a násl. spisu), kterou nalézací soud provedl jako důkaz, avšak předchozí hlavní líčení byla vedena podle obžaloby na trestné činy zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 tr. zák. a porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 tr. zák., kdy obviněným byla přičítána celá výše způsobených úniků na dani z přidané hodnoty a na cle, nikoliv částka rozdělená na Českou republiku a Evropskou unii.

Nejvyšší státní zástupce ve svém mimořádném opravném prostředku argumentoval, že je možný jednočinný souběh trestných činů zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku (resp. podle § 148 tr. zák.) a poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 tr. zákoníku (resp. § 129a tr. zák.), neboť nejsou v poměru speciality ani subsidiarity ani faktické konzumpce. Trestný čin poškozování finančních zájmů Evropských společenství původně podle § 129a tr. zák. byl do dříve platného a účinného trestního zákona zařazen novelou provedenou zákonem č. 122/2008 Sb. a později byl jen s drobnými úpravami převzat i do trestního zákoníku. Tento trestný čin reflektuje mezinárodní závazky České republiky, a to zejména Úmluvu EU o ochraně finančních zájmů Evropských společenství ze dne 26. 7. 1995 [41995A1127(03)], Protokol uzavřený na základě čl. K.3 Smlouvy o Evropské unii k Úmluvě EU o ochraně finančních zájmů Evropských společenství ze dne 27. 9. 1996 (41996A1023) a Druhý protokol k Úmluvě EU o ochraně finančních zájmů Evropských společenství ze dne 19. 6. 1997 [41997A0719(02)].

Z hlediska řešení vztahu obou zmíněných trestných činů je obecně jednočinný souběh trestných činů vyloučen v případech, kdy je tu poměr speciality (lex specialis derogat legi generali), poměr subsidiarity (lex primaria derogat legi subsidiariae), faktická konzumpce (lex consumens derogat legi consumatae) nebo jde o pokračování v trestném činu, trestný čin hromadný nebo trvající.

Z těchto obecně vymezených případů vyloučení jednočinného souběhu přichází podle Nejvyššího soudu v úvahu především poměr subsidiarity, a to vzhledem k tomu, že ustanovení § 240 tr. zákoníku postihuje jednání, které ohledně vyměření a výběru cla a z tohoto hlediska i případného zkrácení takového cla předchází vlastnímu následnému odvodu části cla, které je příjmem Evropské unie, byť je zde situace komplikována ještě tím, že trestný čin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1 je dokonán už v okamžiku, kdy jeho pachatel zde popsaným jednáním přinejmenším vytvoří možnost (tj. umožní), aby posléze nastal poruchový následek (tj. nesprávné použití…, zadržování… prostředků, zmenšení… zdrojů a pod.), aniž k takové poruše došlo. Tím je úprava primárního trestného činu trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku doplňována o další typy jednání, které obecně mohou vést ke zkrácení příjmů rozpočtu Evropské unie.

V poměru subsidiarity jsou ustanovení trestního zákona určená k ochraně týchž společenských vztahů, je-li účelem jednoho z těchto ustanovení (subsidiárního) pouze podpůrně doplnit ochranu, kterou poskytuje ustanovení primární. Je-li čin trestný podle ustanovení primárního, v daném případě se jedná o ustanovení § 240 tr. zákoníku (resp. podle § 148 tr. zák.), ustanovení subsidiární,

tj. § 260 tr. zákoníku (resp. § 129a tr. zák.), se neužije, neboť povaha a závažnost činu jsou v tomto případě již plně vystiženy kvalifikací podle ustanovení primárního (srov. Novotný, O. a kol. Trestní právo hmotné. Obecná část. 6. vydání, Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2010, s. 338 až 339.). U primárního ustanovení jsou znaky subsidiárního ustanovení (např. A, B, C) doplněny o znak nebo znaky další (např. A, B, C + D, popř. i E). U primární skutkové podstaty, která má více znaků, je tedy obsah pojmu širší, avšak okruh konkrétních případů sem spadajících je nutně menší čili rozsah pojmu je užší (v posuzovaném případě se týká pouze cla jako jednoho, byť velmi důležitého, z příjmů rozpočtů Evropské unie). Takový poměr je buď výslovně v zákoně vyjádřen, nebo vyplývá ze znaků trestného činu, jako je tomu v posuzovaném případě. Přitom není možno vycházet jen z objektu, jak činí v dovolání nejvyšší státní zástupce, ale je třeba přihlížet i k jiným znakům skutkové podstaty, zejména přihlížet náležitě i ke stránce objektivní, pokud posuzované trestní normy zahrnují totéž jednání z různých hledisek. Přitom není na překážku, jestliže subsidiární ustanovení je v některém směru užší než primární, je-li v jiném směru širší. Důsledky poměru speciality a subsidiarity jsou stejné, a proto je někdy poukazováno na to, že toto rozlišování je zbytečné. Subsidiarita nejvýše specialitu doplňuje (srov. Solnař, V. Základy trestní odpovědnosti. Praha: Academia 1972, s. 327 a 330; stejně i Solnař, V., Fenyk, J. Císařová, D. Základy trestní odpovědnosti. Praha: Nakladatelství Orac, 2003, s. 404 a 407 až 408). V obou případech se užije toho ustanovení, u něhož obsah pojmu je širší a rozsah pojmu užší, tedy ustanovení, jež lépe vystihuje daný případ i povahu a závažnost trestného činu (§ 39 odst. 1, 2 tr, zákoníku) a jímž druhé ustanovení (obecné, resp. podpůrné) je konzumováno. Platí to však při naprosté shodě zaměření normy primární a subsidiární. Je-li, resp. musí-li být za takové situace použita kvalifikace primární, kvalifikace subsidiární se souběžně nepřičítá (srov. Kratochvíl, V. a kol. Trestní právo hmotné. Obecná část. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 400.).

Podle platného znění trestního zákoníku se trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 odst. 1 tr. zákoníku dopustí ten, kdo vyhotoví, použije nebo předloží nepravdivé, nesprávné nebo neúplné doklady nebo v takových dokladech uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslující údaje vztahující se k příjmům nebo výdajům souhrnného rozpočtu Evropské unie nebo rozpočtů spravovaných Evropskou unií nebo jejím jménem anebo takové doklady nebo údaje zatají, a tím umožní nesprávné použití nebo zadržování finančních prostředků z některého takového rozpočtu nebo zmenšení zdrojů některého takového rozpočtu, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci nebo jiné majetkové hodnoty. Stejně bude podle § 260 odst. 2 tr. zákoníku potrestán, kdo neoprávněně zkrátí nebo použije finanční prostředky, které tvoří příjmy nebo výdaje souhrnného rozpočtu Evropské unie nebo rozpočtů spravovaných Evropskou unií nebo jejím jménem. Odnětím svobody na jeden rok až pět let nebo peněžitým trestem bude pachatel potrestán, způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 nebo 2 větší škodu. Odnětím svobody na dvě léta až osm let bude pachatel potrestán, a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 nebo 2 jako člen organizované skupiny, b) spáchá-li takový čin jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy Evropské unie, nebo c) způsobí-li takovým činem značnou škodu. Neoprávněné zkrácení je jakékoli protiprávní jednání pachatele, v důsledku něhož se sníží finanční prostředky, které tvoří příjmy některého z evropských rozpočtů, anebo k těmto příjmům vůbec nedojde. Neoprávněné použití je jakékoli protiprávní jednání pachatele, v jehož důsledku nastaly výdaje z některého z evropských rozpočtů na účely, na něž nebyly určeny. Jak vyplývá z důvodové zprávy k § 129a tr. zák. (nově § 260 tr. zákoníku), Česká republika se ve Smlouvě o přistoupení k Evropské unii ze dne 16. 4. 2003 zavázala přistoupit k Úmluvě o ochraně finančních zájmů Evropských společenství. Přestože v uvedené úmluvě se mluví o podvodu poškozujícím finanční zájmy Evropských společenství, má jednání v ní vymezené spíše charakter porušení hospodářské disciplíny než podvodu v našem pojetí, neboť ve všech případech není vyžadován ze strany pachatele podvodný úmysl – tj. již od počátku úmysl někoho oklamat nebo využít jeho omylu. Trestný čin poškozování finančních zájmů Evropských společenství postihuje dva základní typy jednání, a to především v odstavci 1 § 260 tr. zákoníku postihovanou úmyslnou manipulaci s doklady, která vede ke škodlivému následku spočívajícímu v

nesprávném použití finančních prostředků nebo zadržování finančních prostředků buď ze souhrnného rozpočtu Evropských společenství nebo z některého rozpočtu spravovaného Evropskými společenstvími nebo jejich jménem, anebo ke snížení příjmů některého takového rozpočtu. „Dokladem“ se v tomto případě rozumí jakákoli listina, jejíž předložení je zapotřebí pro účely získání finančních prostředků z rozpočtu Evropských společenství nebo rozpočtů spravovaných Evropskými společenstvími nebo jejich jménem. Může se tak jednat např. o žádost o poskytnutí dotace, žádost o platbu, čestné prohlášení (např. o bezdlužnosti vůči veřejné správě či ve vztahu k veřejné podpoře), podklady k veřejné zakázce nebo o výpis z obchodního či trestního rejstříku apod. Podle odstavce 2 § 260 tr. zákoníku je sankcionováno neoprávněné nakládání s prostředky těchto rozpočtů, ať už na straně výdajů či příjmů. V oblasti výdajů je tak postihováno zejména neoprávněné přisvojení si, použití nebo zadržování dotací a podpory ze strany strukturálních fondů, a rovněž neposkytnutí informací se stejnými následky. Podvodným jednáním na straně příjmů je zejména nedovolené snížení prostředků v souhrnném rozpočtu Evropských společenství či v rozpočtech spravovaných Evropskými společenstvími nebo jejich jménem. Příjmy se pak rozumí dvě kategorie vlastních příjmů rozpočtu Evropských společenství, a to cla z obchodu se třetími zeměmi vybraná podle společného celního tarifu a poplatky uvalené na obchodování se třetími zeměmi v rámci společné zemědělské politiky, popřípadě příspěvky a další poplatky v rámci společné organizace trhů s cukrem.

Především je třeba zdůraznit, že uvedený trestný čin vychází ze situace, že Evropská unie je založena na volném pohybu zboží. Členské státy Evropské unie tvoří celní unii, v jejímž rámci je více celních území nahrazeno jedním celním územím. V celní unii se zrušují cla mezi zeměmi, z nichž se celní unie skládá (nebo alespoň pro obchod s výrobky pocházejícími z těchto zemí), a stejná cla jsou používána každým členským státem při obchodu se zeměmi mimo unii. Vzhledem k tomu, že Česká republika je jako člen Evropské unie i součástí celní unie Evropské unie, je třeba na jejím území uplatňovat v oblasti celnictví přímo aplikovatelné předpisy Evropské unie (dříve Evropských společenství), včetně společného celního tarifu.

Zabýváme-li se tedy vztahem zmíněného trestného činu podle § 260 tr. zákoníku k trestnému činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku (dříve vztahem trestného činu podle § 129a tr. zák. k trestnému činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 tr. zák.), je třeba v návaznosti na to uvést, že clo je povinná platba stanovená právními předpisy, odlišná od daní a poplatků a vybíraná v přímé souvislosti s dovozem nebo vývozem zboží. Zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“), a navazující celní sazebník ve formě nařízení vlády původně upravovaly placení cla. Po vstupu České republiky do Evropské unie byl celní sazebník zrušen a celní zákon novelizován tak, že nyní upravuje již jen v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, v platném znění (kompletně zrušeno k 23. 6. 2013), jež bylo nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 450/2008 ze dne 23. dubna 2008, kterým se stanoví celní kodex Společenství (Modernizovaný celní kodex) – účinnost od 24. 6. 2008, k částečnému provádění srov. čl. 188. právní vztahy vznikající při výkonu veřejné správy v oblasti dohledu nad mezinárodním obchodem Evropské unie, a dále některé právní vztahy v oblasti celnictví, pokud nejsou upraveny závaznými předpisy Evropských společenství (srov. § 1 celního zákona), které se nyní bezprostředně uplatní i z hlediska případného zkrácení cla ve smyslu § 240 odst. 1 tr. zákoníku. Bezprostředně závaznými předpisy Evropských společenství jsou zejména:

Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 (2913/92/EHS) ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, publikované v Úředním věstníku ES L 302 19. 10. 1992, s. 1 až 50 (kompletně zrušeno k 23. 6. 2013), jež bylo nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 450/2008 ze dne 23. dubna 2008, kterým se stanoví celní kodex Společenství (Modernizovaný celní kodex) – účinnost od 24. 6. 2008, k částečnému provádění srov. čl. 188;

Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 (2454/93/EHS) ze dne 2. července 1993, kterým se provádí

nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 (2913/92/EHS), kterým se vydává celní kodex Společenství, publikované v Úředním věstníku ES L 253, s. 1 až 776;

Nařízení Rady (EHS) č. 918/83 (918/83/EHS) ze dne 28. března 1983 o systému Společenství pro osvobození od cla, v platném znění, které bylo zrušeno dne 31. 12. 2009 (CELEX 32009R1186);

Nařízení Rady (EHS) č. 3330/91 (3330/91/EHS) ze dne 7. listopadu 1991 o statistice obchodu se zbožím mezi členskými státy, v platném znění, které bylo zrušeno dne 31. 12. 2004 (CELEX 32004R0638);

Nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 (2658/87/EHS) ze dne 23. července 1987 o sazební a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, v platném znění.

Nejvyšší státní zástupce v podaném dovolání dovozuje, že vzhledem k tomu, že po vstupu do Evropské unie se Česká republika podílí na tvorbě vlastních zdrojů rozpočtu Evropské unie tím, že vybírá clo, jehož větší část (75 %) představuje zdroj příjmů Evropské unie, měla by tato část být vyňata z trestního postihu podle § 240 tr. zákoníku a měla by spadat pod trestný čin poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 tr. zákoníku. Základním argumentem tu je podle názoru nejvyššího státního zástupce skutečnost, že při zkrácení cla vybíraného na vnějších hranicích členských států Evropské unie jsou vedle sebe odděleně porušeny jednak finanční zájmy Evropské unie (dříve Evropských společenství) a jednak finanční zájmy toho kterého členského státu, který clo v daném případě vybírá. Pokud totiž není clo řádně či dokonce vůbec vyměřeno a uhrazeno, má to za důsledek snížení celkového objemu povinných plateb plynoucích do příslušného rozpočtu jak do Evropské unie, tak České republiky. Na podporu tohoto názoru dále nejvyšší státní zástupce uvedl, že předmětem ochrany trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku je zájem státu na správném vyměření daně, cla a dalších povinných plateb, z nichž je financována činnost státu, krajů, obci a jiné činnosti ve veřejném zájmu. Postihuje jednání pachatele, v důsledku něhož je mu jako povinné osobě v rozporu se zákonem vyměřena nižší platba, než jaká měla být vyměřena a zaplacena, nebo k vyměření této platby nedojde. Naproti tomu předmětem ochrany trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 tr. zákoníku je ochrana fiskálních zájmů Evropské unie (dříve Evropských společenství).

K tomu považuje Nejvyšší soud za nutné uvést, že aniž by chtěl zpochybňovat posledně uvedený závěr, že objektem trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 tr. zákoníku je ochrana fiskálních zájmů Evropské unie, nemůže souhlasit s tím, že ustanovení § 240 tr. zákoníku poskytuje ochranu jen finančním zájmům České republiky a nikoli při postihu zkrácení cla i ochranu finančním zájmům Evropské unie. Pro takový závěr není opora v dikci ustanovení § 240 tr. zákoníku, který hovoří obecně o zkrácení cla a nikoli o zkrácení cla jen pokud jde o část cla vybíranou ve prospěch státu – České republiky (k takové úpravě nedošlo ani v souvislosti s přijetím zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a to i když v té době již platila zmíněná úprava, podle níž 75 % vybíraného cla je po jeho vybrání odvedeno jako příjem Evropské unie). Nelze totiž přehlédnout, že clo jako jednu platbu vyměřují a vybírají podle shora uvedených přímo použitelných předpisů Evropské unie členské státy (tedy i Česká republika), jejichž celní správa stojí mimo společnou regulaci Evropské unie (srov. zákon č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky, který bude od 1. 1. 2013 nahrazen novým zákonem č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky). Zkrácení cla i v rozsahu, ve kterém je příjmem Evropské unie, se navíc dotýká zájmu každého členského státu Evropské unie, a to nejen z titulu jeho členství, ale i vzhledem k tomu, že z rozpočtů Evropské unie jsou zase zpětně poskytovány finanční prostředky jednotlivým členským státům. Nelze tedy popsaný mechanizmus příjmů a výdajů Evropské unie chápat bez ohledu na tuto skutečnost.

Zkrácením cla se podle ustálené judikatury rozumí jakékoli jednání pachatele, v důsledku něhož je mu jako povinné osobě v rozporu se zákonem vyměřeno nižší clo, než jaké mělo být vyměřeno a

zaplaceno, anebo v důsledku něhož k vyměření této povinné platby vůbec nedojde. Ke zkrácení cla může dojít jen do doby, než byla tato povinná platba ve stanovené výši zaplacena. Bylo-li clo správně vyměřeno a zaplaceno, nelze ve vztahu k takovému zaplacenému clu již spáchat trestný čin podle § 240 (srov. č. 5/1973 Sb. rozh. tr.). Z hlediska zkrácení cla ve smyslu § 240 tr. zákoníku není proto významné, jaké je další určení vybrané částky. Tomu pak v této trestní věci odpovídalo i původní odborné vyjádření Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 13. 7. 2009, ve kterém nebylo další určení vybraných částek vůbec specifikováno a přitom v něm již bylo vycházeno z Nařízení rady EHS č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (č. l. 11991 až 12004 spisu). Nejvyšším státním zástupcem zmiňované rozpočtové určení zkráceného i vybraného cla bylo provedeno až dodatečně ve zprávě ze dne 21. 7. 2010 (č. l. 15152 až 15159 spisu).

Z těchto hledisek je třeba považovat trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku za skutkovou podstatu, která je určena k postihu zkrácení cla v celém rozsahu, a to bez ohledu na jeho další určení. Objektem tohoto trestného činu tak je ochrana zájmu na správném vyměření a výběru cla nejen v té části, ve které je v konečném důsledku příjmem České republiky, ale i v té části ve kterém je Česká republika, jež clo vybrala povinna jej odvést jako příjem do rozpočtu Evropské unie. Z tohoto hlediska je nepochybně trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby § 240 tr. zákoníku ve vztahu k trestnému činu poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 tr. zákoníku ustanovením primárním, a proto je jejich jednočinný souběh vyloučen pro poměr subsidiarity.

S ohledem na všechny shora uvedené okolnosti tak Nejvyšší soud považuje za primární ustanovení § 240 tr. zákoníku, neboť pokud se pachatel dopustí zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, je postihován za jednání, kterého se dopustil vůči příslušným orgánům České republiky. V projednávaném případě se obvinění J. H. , Ing. D. P. Q. , P. K. , L. Ch. a M. R. úmyslně dopustili trestně právního jednání vůči českým celním orgánům, které jako prvotní subjekt vybírají clo, jež se až po jejich výběru může stát předmětem podílů na tvorbě vlastních zdrojů rozpočtu Evropské unie. Jak uvedl již nejvyšší státní zástupce, jsou to členské státy, kdo vybírá clo, jimž také náleží jistý podíl z výnosu cla, kdy až poté je jeho větší část oddělena jako zdroj příjmu Evropských společenství. Primárním „výběrčím“ cla je tak Česká republika, vůči níž se pachatelé dopustili trestného činu podle ustanovení § 240 tr. zákoníku. A pokud tím obvinění J. H. , Ing. D. P. Q. , P. K. , L. Ch. a M. R. v důsledku rozpočtového určení neoprávněně zkrátili finanční prostředky, které tvoří příjmy rozpočtu Evropské, nelze přehlédnout, že primárně úmyslně krátili příjem z cla vyměřovaného Českou republikou, která až sekundárně rozděluje tyto příjmy do svého rozpočtu a do rozpočtu Evropských společenství. Přitom postihem za primární trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku je nepochybně lépe vystižen daný případ i povaha a závažnost trestného činu (§ 39 odst. 1, 2 tr, zákoníku), a to i vzhledem k tomu, že při tomto posouzení není na jedné straně clo jako jednotná platba dělena podle dalšího rozpočtového určení na platby dvě, což může mít podstatný význam zejména v případech kdy celková částka jen o málo přesáhla některou z hranic rozsahu zkrácení cla (větší rozsah, značný rozsah a velký rozsah). Na druhé straně hranice trestní odpovědnosti za zkrácení daně, cla, poplatku a podobné povinné platby je zákonodárcem nastavena až od většího rozsahu jejich zkrácení, aby nebyly za tento trestný čin postihovány takové delikty v rozsahu menším. To samozřejmě nebrání při menším rozsahu zkrácení trestnímu postihu za jiný trestný čin, jehož znaky pachatel naplnil, jak již v minulosti judikoval Nejvyšší soud ohledně daní ve vztahu k trestnému činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 tr. zák., resp. po 1. 1. 2010 podle § 254 odst. 1 tr. zákoníku (srov. usnesení Nejvyo soudu ze dne 24. 9. 2003, sp. zn. 5 Tdo 843/2003, publikované pod č. T 653 v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu v sešitě č. 2/2004). V tomto rozhodnutí výslovně Nejvyšší soud uvedl, že daňové přiznání spolu s fakturami prokazujícími uskutečněná zdanitelná plnění lze považovat za doklady (resp. podklady) sloužící ke kontrole hospodaření ve smyslu § 125 odst. 1 tr. zák. (nyní ve smyslu § 254 odst. 1 tr. zákoníku). Podmínky trestní odpovědnosti za trestný čin podle § 125 odst. 1 tr. zák. (nyní podle § 254

odst. 1 tr. zákoníku) jsou splněny i tehdy, jestliže nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje se týkaly skutečností, jejichž následkem, resp. účinkem bylo zkrácení daně nedosahující většího rozsahu ve smyslu § 148 odst. 1 tr. zák. (nyní § 240 odst. 1 tr. zákoníku), protože následek, resp. účinek u trestného činu podle § 125 odst. 1 tr. zák. (nyní podle § 254 odst. 1 tr. zákoníku) není vyjádřen žádným kvantitativním hlediskem. Obdobně je tomu nepochybně rovněž u zkrácení cla shora uvedeným způsobem, a proto ani nic nebrání, pokud by rozsah zkrácení cla nedosáhl většího rozsahu a přitom jednání obviněných naplnilo znaky trestného činu poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 tr. zákoníku (dříve trestného činu podle § 129a tr. zák.), aby bylo takové jednání směřující ke krácení finančních prostředků, které tvoří příjmy souhrnného rozpočtu Evropské unie nebo rozpočtů spravovaných Evropskou unií nebo jejím jménem, a to konkrétně cla, jako takového příjmu, postiženo jako trestný čin poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 odst. 2 tr. zákoníku (dříve podle § 129a odst. 2 tr. zák.), neboť následek, resp. účinek u tohoto trestného činu není vyjádřen žádným kvantitativním hlediskem.

Ustanovení o trestném činu poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 tr. zákoníku je tak ve vztahu k § 240 tr. zákoníku ustanovením subsidiárním, a proto se trestných činů podle obou ustanovení obvinění J. H. , Ing. D. P. Q. , P. K. , L. Ch. a M. R. nemohli dopustit v jednočinném souběhu. Postih za trestný čin poškození finančních zájmů Evropských společenství podle § 260 tr. zákoníku se tak při naplnění jeho znaků uplatní jen v případech, na který nedopadá primární ustanovení § 240 tr. zákoníku.

Pokud pak jde o právní posouzení bodu II., postupovaly oba nižší soudy v souladu s § 2 odst. 1, 4 tr. zákoníku, neboť postih podle § 261 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku oproti § 124 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. není příznivější, neboť obviněným byl ukládán trest odnětí svobody ve stejné sazbě na jeden rok až pět let a nikoli peněžitý trest, který sice uvádí ustanovení § 261 odst. 2 tr. zákoníku vedle trestu odnětí svobody, přičemž ani nelze přehlédnout obecné ustanovení § 53 odst. 1 tr. zák., podle kterého lze uložit peněžitý trest, jestliže pachatel úmyslnou trestnou činností získal nebo se snažil získat majetkový prospěch, jako tomu bylo v posuzovaném případě. Není tedy ani z tohoto hlediska pozdější právní úprava podle § 261 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku příznivější, zvláště když je třeba konkrétní činy obviněných podřadit nejprve pod souhrn trestně právních norem, které byly v účinnosti v době spáchání činu, a poté pod souhrn norem podle pozdějšího zákona, aby po tomto komplexním posouzení bylo možno posoudit, který z těchto zákonů je příznivější (srov. č. 73/1951, č. 19/1962, č. 1/2011-I. a č. 48/2011 Sb. rozh. tr.).

Z těchto důvodů Nejvyšší soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 8. 2011, sp. zn. 3 To 36/2011, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 9. 2010, sp. zn. 48 T 3/2009, nevykazuje takové vady, pro které by jej bylo nutno z některého důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. zrušit. Soud prvního stupně jako soud nalézací objasnil a posoudil všechny skutečnosti rozhodné z hlediska skutkového zjištění i právního posouzení, které posléze náležitě přezkoumal i soud druhého stupně, jako soud odvolací, který po náležitém přezkoumání odvolání státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem a obviněných J. H. , Ing. D. P. Q. , P. K. , L. Ch. , P. K. , Č. K. , M. R. a R. H. , podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. ohledně obviněného J. H. a podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. u obviněných Ing. D. P. Q. a P. K. , L. Ch. , P. K. , M. R. a R. H. napadený rozsudek nalézacího soudu v celém výroku o trestu zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu sám o trestech jim uložených rozhodl způsobem shora uvedeným, přičemž se současně bez pochybností a logicky vypořádal se všemi relevantními námitkami obviněných a státní zástupkyně uplatněnými v rámci odvolacího řízení.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Odškodnění (exkluzivně pro předplatitele)
- Hodnocení důkazů
- Adhezní nárok (exkluzivně pro předplatitele)
- Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání
- Účinné vyšetřování (exkluzivně pro předplatitele)
- Vazba (exkluzivně pro předplatitele)
- Výkon trestu (exkluzivně pro předplatitele)
- Trestní odpovědnost
- Předávací vazba (exkluzivně pro předplatitele)
- Trestní odpovědnost (exkluzivně pro předplatitele)
- Oběť trestného činu